

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Sevastopolská 16, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2016, č. j. OAM-179/LE-LE05-LE05-PS-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 1. 2017, č. j. 17 A 4/2017 - 21.

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, se sídlem Sevastopolská 16, Praha 10, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 8.228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

Žalobce podal kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 27. 1. 2017, č. j. 17 A 4/2017 – 21, (dále jen „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2016, č. j. OAM-179/LE-LE05-LE05-PS-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“)

a to s dobou trvání zajištění do 12. 4. 2017. Žalovaný rozhodnutí zdůvodnil tím, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet.

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí žalobce namítal, že žalovaný dostatečně nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Dále namítal, že žalovaný nezdůvodnil, jakým způsobem by byl propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Z jeho případu je patrný jeho zájem setrvat na území České republiky a účast na probíhajícím řízení o mezinárodní ochraně nebyla zpochybněna dosavadní pobytovou historií. Není zřejmé, proč žalovaný žalobci uložil povinnost setrvat v zajištění také v době po vydání rozhodnutí o azylové žádosti.

Krajský soud v odůvodnění **napadeného rozsudku** dospěl k závěru, že se žalovaný možností uložení zvláštních opatření zabýval dostatečně. Soud sídlil zejména názor upozorňující na nevhodnost užití zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu v případě, kdy byl žalobce zajištěn právě kvůli nerespektování povinností uložených zvláštním opatřením dle zákona č. 326/199 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). K námitce nezdůvodnění, jak by byl propuštěním ze zajištění ohrožen průběh řízení, krajský soud konstatoval, že je patrné, že u žalobce lze předpokládat pokračující hrubé nerespektování právního řádu České republiky a žalovaný se dostatečně vypořádal s důvody, proč tomu tak je. K době trvání zajištění krajský soud uvedl, že odůvodnění žalovaného neodporuje ustálené judikatuře. Žalovaný bral ohled na to, že žádost o mezinárodní ochranu nelze zamítnout jako zjevně nedůvodnou. K zahrnutí řízení o žalobě do doby zajištění dochází, protože má téměř ve všech případech ze zákona odkladný účinek. Zajištění bylo uloženo jen na dobu nezbytně nutnou. Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření

Kasační stížnost stěžovatel podal z důvodu § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), tedy pro vadu řízení spočívající v tom, že skutková postata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Stěžovatel považuje vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu za nedostatečné a zcela nesprávné. Žalovaný z větší části ztotožnil důvody vedoucími k závěru o účelovosti podání žádosti o mezinárodní ochranu a s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití alternativních opatření, což je zjevně nesmyslné a nepřijatelné. Stěžovatel cituje článek 15 preambule směrnice Evropského Parlamentu a rady č. 2013/33/EU a § 46a odst. 1 zákona o azylu a tvrdí, že z logiky věci důvody umožňující zajištění v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňující využití zvláštních opatření a žalovaný je povinen při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat všechny klíčové prvky stěžovatelovy pobytové historie.

Stěžejním důvodem pro neuložení zvláštních opatření odlišujícím se od zdůvodnění názoru žalovaného na účelovost žádosti o mezinárodní ochranu bylo patrně to, že stěžovatel

pokračování

nespolupracoval s cizineckou policií a neplnil povinnosti, jež mu byly uloženy za účelem zabezpečení výkonu správního vyhoštění. Žalovaný nesprávně vycházel z jakési fikce stěžovatelovy nespolehlivosti pramenící z porušení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, aniž by zvažoval specifika zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.

Smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu, byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice. Stěžovatel ke smyslu právní úpravy zvláštních opatření za účelem vycestování cituje z judikatury Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, výslovně odmítl rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí. Tento závěr výslovně rozšířil na zajištění podle § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ovšem odpadl zásadní argument pro zajištění stěžovatele, tj. odkaz na rozsudek ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 - 29. Bez bližšího posouzení míry pravděpodobnosti, že stěžovatel bude mařit řízení o udělení mezinárodní ochrany a nebude spolupracovat s žalovaným, je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Pokud by jej soud považoval za přezkoumatelné, zdůrazňuje stěžovatel, že v jeho případě nebyl dán důvod k neuložení zvláštních opatření, neboť stěžovatel má všechny myslitelné důvody pro to, aby plnil všechny povinnosti.

Úvahy žalovaného, jimiž se snaží ospravedlnit údajnou neúčelnost využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, kopírují úvahy orgánu provádějícího řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Přesvědčení o neúčelnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu ovšem musí být z logiky věci založeno na důvodech zcela jiného druhu. Zatímco smyslem zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců je zabezpečit to, aby cizinec spolupracoval při řízení o správním vyhoštění, smyslem zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu je naproti tomu to, aby žadatel o mezinárodní ochranu spolupracoval v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V případě řízení o udělení mezinárodní ochrany je zájmem žadatele plně spolupracovat se žalovaným. Pokud je zřejmé, že žadatel má zájem setrvat na území České republiky, je závěr o tom, že by stěžovatel mohl mařit spolupráci se žalovaným zcela nepodložený a nesprávný. Lze konstatovat, že čím usilovněji se takový žadatel snažil v minulosti setrvat na území České republiky, tím spíše se bude snažit spolupracovat v řízení o udělení mezinárodní ochrany, aby tak zachoval status žadatele o mezinárodní ochranu.

Pobyt na území České republiky i po době vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění s nerespektováním zvláštních opatření podle § 123b nebo § 123c zákona o pobytu cizinců rozhodně nenasvědčuje tomu, že by stěžovatel hodlal řízení o udělení mezinárodní ochrany mařit, čímž by přišel o svůj legální pobytový status, jenž je ostatně bezpochyby jeho cílem.

Žalovaný posoudil situaci stěžovatele paušálně, s odkazem na již překonaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, aniž by se vypořádal s klíčovými rozdíly zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu, a zatížil tak rozhodnutí nezákonností. Obdobně nesprávně vyhodnotil použitelnost zvláštních opatření i soud, a proto i napadený rozsudek trpí nezákonností.

Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek a napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve **vyjádření** ke kasační stížnosti odkázal na správní spis, vyjádření k žalobě a na soudní rozhodnutí, s jehož obsahem se ztotožňuje. Stěžovatel prakticky opakuje žalobní námítky, na které krajský soud detailním způsobem reagoval. Úkolem stěžovatele v kasační stížnosti je specifikovat a vymezit jednotlivá skutková a právní tvrzení, z nichž je dovozována nezákonnost napadeného soudního rozhodnutí. Z obsahu kasační stížnosti by mělo být zřejmé, které závěry krajského soudu považuje stěžovatel za nedostatečné, respektive nesprávné, a pokud kasační stížnost takovou argumentaci neobsahuje, může se Nejvyšší správní soud zabývat posouzením zákonnosti napadeného rozsudku jen v rovině obecné, neboť v opačném případě by došlo k popření dispoziční zásady a za stěžovatele by v podstatě domýšlel, v čem je napadené soudní rozhodnutí nesprávné. Uvedení konkrétních kasačních námitek přitom nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v žalobě, neboť žalobní námítky směřovaly proti jinému rozhodnutí, než je rozhodnutí nyní přezkoumávané.

Podle žalovaného nelze v případě stěžovatele využít zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 – 29, je podle žalovaného přílehlavý, neboť obsahuje mimo jiné i obecné závěry týkající se možnosti využití zvláštních opatření jako alternativy k zajištění, ze kterých lze vycházet i při posuzování možnosti využití zvláštních opatření dle zákona o azylu. Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout pro její nedůvodnost.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel v České republice pobýval od roku 1999, a v minulosti mu bylo v r. 2002 a 2010 uloženo správní vyhoštění, které nerespektoval. Poté bylo stěžovateli dne 24. 11. 2016 uloženo správní vyhoštění na 5 let. Dále mu bylo uloženo zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a to dostavovat se každou středu v 9:00 hod. na Policii ČR. Tuto povinnost stěžovatel od jejího uložení až do zadržení dne 21. 12. 2016 ani jednou nesplnil. Proto byl dne 21. 12. 2016 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Dne 23. 12. 2016 podal stěžovatel žádost o mezinárodní ochranu a žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 12. 2016 rozhodl o jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Tyto skutečnosti stěžovatel v řízení před krajským soudem ani v kasační stížnosti nijak nerozporoval.

Stěžovatel byl zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle něhož „(m)inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatykačeho rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“. Podle § 47 odst. 1 a 2, „(z)vláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně

pokračování

se blásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“

Nejvyšší správní soud souhlasí se žalovaným, že stěžovatelovy kasační námitky směřují, obdobně jako námitky žalobní, do napadeného rozhodnutí správního orgánu. Stěžovatel však na závěr kasační stížnosti také uvádí, že krajský soud stejně jako žalovaný nesprávně vyhodnotil použitelnost zvláštních opatření, a proto i napadený rozsudek trpí nezákonností. Z tohoto důvodu se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami směřujícími do nesprávného posouzení možnosti použití zvláštních opatření a posuzoval, zda ze strany krajského soudu došlo v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí k nesprávnému vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření.

K tvrzení stěžovatele o odlišnosti užití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a zvláštních opatření podle § 123b nebo § 123c zákona o pobytu cizinců, Nejvyšší správní soud konstatuje, že se ztotožňuje se stěžovatelem v tom, že zvláštní opatření podle zákona o pobytu cizinců a podle zákona o azylu sledují odlišný účel. Z důvodové zprávy k zákonu č. 314/2015 Sb., změna zákona o azylu, o pobytu a ochraně cizinců, (PS 2015, tisk č. 463/0) ve vztahu k § 47 vyplývá, že „*cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění.*“ V případě § 124 zákona o pobytu cizinců jde přitom výhradně o realizaci správního vyhoštění (blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2016, č. j. 5 Azs 16/2016-32, všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz). To však neznamená, že důvody, pro které u stěžovatele nebylo možné uložit zvláštní opatření v režimu zákona o pobytu cizinců, nemohou mít relevanci při zvažování uložení zvláštních opatření dle zákona o azylu.

U stěžovatele nebylo možné posuzovat možnost aplikace zvláštních opatření ani izolovaně od důvodu, pro který byl zajištěn. V jeho případě byla dána existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a to na základě takových skutkových okolností, z kterých je zřejmé, že stěžovatel nemá respekt vůči právnímu pořádku České republiky a opakovaně porušuje povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců. Z toho lze také dovodit, že nelze uložit ani zvláštní opatření podle zákona o azylu, neboť v jeho případě nelze očekávat součinnost ve věci žádosti o mezinárodní ochranu. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje za nepřijatelné, pokud žalovaný zčásti ztotožnil důvody vedoucí k závěru o účelovosti podání žádosti o mezinárodní ochranu (tedy důvody pro samotné zajištění) s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití alternativních opatření.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně konstatoval, že „*(z) postupu jmenovaného je tedy zřejmé, že proto, aby se vyhnul vyhoštění a mohl setrvat na území ČR, byl nelegálně, využije jakékoliv možnosti, včetně podání žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že cílem jmenovaného ve skutečnosti není získat ochranu před pronásledováním, resp. vážnou újmu, když se jich ani neobává, nýbrž snaha vyhnout se svému zajištění a vyhoštění, byl by jeho propuštěním ze zajištění obrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“ Žalovaný vyhodnotil všechny rozhodné okolnosti případu a dovodil, že uložení zvláštního opatření by nebylo účinné. O neúčinnosti podle žalovaného svědčilo nejen dlouhodobé a vědomé naprosté nerespektování právního řádu a uložených povinností, ale také zcela účelové jednání. Žalovaný tuto otázku posoudil i s ohledem na účel zvláštních opatření podle zákona o azylu, a to zabezpečení součinnosti žadatele v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně potvrdil zákonnost rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu v skutkově obdobných případech, kdy bylo zřejmé, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově, přičemž žalovaný dospěl k závěru, že propuštěním ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, neboť cílem stěžovatele bylo vyhnout se správnímu vyhoštění a setrvat, byť nelegálně, na území České republiky. (srov. rozsudek ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 288/2016 – 27, a ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017 - 31) V posledním z citovaných rozsudků Nejvyšší správní soud konstatoval, že deklarovaný zájem stěžovatele pobývat na území České republiky v souvislosti s žádostí o mezinárodní ochranu, která byla vyhodnocena jako účelová, nezavádá věrohodnou záruku spolupráce s žalovaným v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Podobný závěr lze učinit v případě stěžovatele.

Rozšířený senát v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, pod bodem 36 ve vztahu k rozsudku ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, konstatoval, že „(s) devátým senátem lze soublasit, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na typovém důvodu zajištění. Z rozsudku devátého senátu nelze dovodit, že důvody zajištění § 124 odst. 1 písm. c) a d) paušálně vždy vylučují možnost použití zvláštního opatření. Jakkoliv v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Žalovaná musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace.“ Rozšířený senát tak ve vztahu k rozsudku 9. senátu objasnil, že důvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření.

K námitce stěžovatele ohledně odkazu na tento rozsudek Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku pouze poukázal na to, že právní věta z rozsudku 9. senátu, byla jako aplikovatelná na případy zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu shledána již v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 8. 2016, č. j. 41 Az 17/2016 - 19. S odkazem na závěry rozšířeného senátu je nyní nutné konstatovat, že paušálně není možné vyloučit použití zvláštního opatření s odkazem na to, že cizinec nevycestoval z území v době stanovené správním rozhodnutím o vyhoštění, to však v posuzovaném případě nestalo, neboť žalovaný možnost použití zvláštních opatření zvážil. Krajský soud poté přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žalovaný se možností uložení zvláštních opatření zabýval dostatečně. Žalovaný odkázal na rozsudek sp. zn. 9 Azs 192/2014 pouze podpůrně, neboť nezávisle na právních závěrech plynoucích z tohoto rozsudku, které byly později korigovány rozhodnutím rozšířeného senátu, žalovaný dostatečně podrobně vysvětlil, proč nepřistoupil k uložení zvláštních opatření, a na citovaný rozsudek odkázal až poté, co uvedl, že v případě stěžovatele nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Žalovaný se přitom zabýval se všemi klíčovými prvky stěžovatelovy pobytové historie, v tomto ohledu stěžovatel nevytýká žádné konkrétní pochybení. Žalovaný tak přistoupil k zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu s ohledem na všechny rozhodné skutečnosti týkající se stěžovatelova pobytu na území. Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů považuje posouzení krajského soudu ve vztahu k nevyužití zvláštních opatření s ohledem na skutkové okolnosti případu za správné a námitku, že krajský soud stejně jako žalovaný nespřávně vyhodnotil použitelnost zvláštních opatření, neshledal důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost **zamítl**.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Zástupcem stěžovatele v řízení o kasační stížnosti byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2017, č. j. 6 Azs 69/2017 - 18, ustanoven advokát Mgr. Jindřich Lechovský, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 8 s. ř. s. hradí stát. Ustanovenému zástupci náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení (zástupce doložil právní konzultaci se stěžovatelem), je-li zástupce ustanoven soudem a písemné podání ve věci samé, ve výši 6.200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, na náhradě na dani z přidané hodnoty mu přísluší částka 1428 Kč. Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem 8228 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu